

قبل از انقلاب عده‌ای از مردم که بسیار متدین بودند دور هم جمع شدند و صندوق حمایت از مستمندان را تشکیل دادند، در واقع کمیته امداد از این صندوق ایده گرفته

نصر: روزنامه صائب تبریز در شماره جدید خود در گزارشی با عنوان «آیا تبریز بازهم شهر بدون گداست؟!» به بررسی وضعیت این شهر از نظر پدیده اجتماعی متکدیان و کودکان کار خیابانی پرداخته است.

به گزارش نصر، روز شنبه هفته جاری نشست کاری در تبریز، با عنوان «نشست ستاد ساماندهی متکدیان و کودکان کار خیابانی آذربایجان شرقی» در خصوص اقدامات دوایر مربوطه برای ریشه کنی این معضل در تبریز تشکیل شد.

در این نشست مدیر کل امور اجتماعی استانداری و مدیرکل بهزیستی آذربایجان شرقی هر یک گزارش هایی ارائه کردند و نقطه نظرات خود را برای این معضل در سطح شهر تبریز و استان بیان کردند. مورد حضور کودکان کار در تبریز اگرچه برای اهالی این شهر ناشناخته است ولی نباید از نظر دور داشت که به ادعای مسئولان مربوطه این تلخی و حقیقت در این شهر در حال حاضر وجود دارد و باید به نحوی برای رفع یا مهار آن اقدام شود.

آنچه از سخنان این دومقام استانی برمی آید این حقیقت تلخ است که شهر بلند آوازه تبریز دیگر شهر بدون گدا نبوده و در زمان حاضر با معضلات عمده ای چون کودکان کار خیابانی و افزایش بی سابقه تعداد گدایان و حتی بزهکاری های مختلف مواجه شده است.

در این شرایط دیگر سخن گفتن از روزگاری که تبریز شهری بدون گدا بود و در سایه انسان های خیرخواه و نועدوست آن ریشه محرومیت هایی که منجر به گدایی و گداپوری شده باشد از چهره آن محو گردیده بود، عبث و بیهوده است.

با کمال تاسف در زمان حاضر بحث بر سر این است که چگونه این گدایان یا کودکان کار را ساماندهی کرده و آنان را به سمت و سوی مشاغل آبرومند هدایت کرد….

این درست است که جامعه شناسان و کارشناسان مختلف ریشه گدایی و تکدی گری را فقر عمومی و مطلق می دانند و این یک مفهوم عمومی و مصداقی برای کلیه جوامع در تعریف این پدیده است، ولی علیرغم این تعریف ها ساکنان اولیه تبریز هم برای خود خلق و خوی خاصی داشته و برداشت های عمومی از آبروداری و تشخیص در جامعه را ارزشی بالا دانسته و می دانند و حاضرند برای آن هزینه و تلاش کنند.

مثال عینی این مهم نیز تشکیل نهادها و تشکل های خیرخواهانه نظیر انجمن های خیریه نوبر، هیات حمایت از مستمندان تبریز و چند نهاد مردمی دیگر می باشد که بدون کوچکترین چشم داشتی برای دریافت اعتبارات و کمک های دولتی صرفا با کمک های مردم ساکن در این شهر به امور کمک به افراد مستمند و افتاده جامعه پرداخته اند و در سایه همین همت و خیرخواهی مردم است که دهه های گذشته پدیده زشت گدایی از چهره این شهر محو گردیده و از بین رفته بود.

این در حالی است که از سال 95 چهره زشت گداهای وارداتی و از هر انواع مختلف! در سر چهار راه ها پدیدار گشته و تبدیل به حقیقتی تلخ و دور از شان در شهر تبریز گردید.

متولیان نهادهای مردمی خیریه در تبریز عموما وجود کودکان کار و متکدیان را به وضعیت اقتصادی سخت موجود ربط می دهند و نهادهای رسمی مسئول در امر رسیدگی به این معضل نیز از کمبود اعتبار و امکانات گله دارند.

گروه دیگری نیز فرهنگ سازی و تلاش برای اخلاق مداری در جامعه را بهترین شیوه برای ریشه کنی تکدی گری عنوان می کنند.

به هر حال وجود کودکان کار و متکدیان در شهر حقیقتی تلخ است که باید امروزه در تبریز پذیرفته شده و دو بخش رسمی و غیررسمی و مردمی برای مهار آن دست در دست هم قرار دهند.

یک عضو شورای شهر تبریز در همین ارتباط گفته است «این درست نیست که بگویم تکدی گری در تبریز رواج پیدا کرده است.

در این شهر قبل از انقلاب عده ای از مردم که بسیار متدین بودند دور هم جمع شدند و صندوق حمایت از مستمندان را تشکیل دادند، در واقع کمیته امداد از این صندوق ایده گرفته و صندوقی در شهر ها ی مختلف ایجاد کرده است.

این صندوق در شهر تبریز دارای مجوز است و اگر شخصی در این شهر تکدی گری انجام دهد متولیان این صندوق می توانند با قوه قضائیه هماهنگ کنند و شخص متکدی را دستگیر کنند که در آن صورت اگر شخص واقعا نیازمند بود به او کمک می کنند و تحت پوشش قرار می گیرد اما اگر این طور نبود مسلما باید پاسخگو باشد»

در همین چند سال پیش، «گاهی افرادی از شهر ها یا کشور ها ی دیگر وارد تبریز می شوند و به تکدی گری می پردازند، معمولا این افراد توسط پلیس دستگیر می شدند و به محل اقامت خود بازگردانده می شدند این موضوع در نمی توان کتمان کرد که کمک کردن به افرادی که واقعا نیاز مند هستند وظیفه دولت است و دولت باید طبق قانون اساسی به این اقشار کمک کند.

در واقع در قانون اساسی آمده که وظیفه دولت ریشه کن کردن محرومیت در کشور است اما عده ای هم هستند که افراد حرفه ای در تکدی گری به شمار می آیند، این افراد و عده ای را استثمار می کنند تا برای آنها گدایی کنند و از این راه کسب و کار راه می اندازند.

دولت اگر مشکل اقتصادی را حل کند خواه ناخواه بستر برای این گونه سوءاستفاده ها فراهم نمی شود.»

به شهر تهران هم که نگاه کنیم، بر سر خیلی از چهارراه ها و پشت خیلی از چراغ قرمز ها متکدیانی وجود دارند که از نوع گوبیش و لهجه آنها متوجه می شویم که اهل این حوالی نیستند، خیلی از آنها از شهرهای دیگر به تهران آمده اند و در تهران یا تبریز مشغولند.

اما مسئولان شهر تهران وجود این متکدیان را انکار نمی کنند بلکه در پی یافتن راه چاره ای برای آنها هستند راه چاره ای که سال ها ست در پی آنند اما پیدا نمی شود!

در نهایت باید امیدوار بود که مسئولان ذی ربط در تبریز گام هایی عملی برای پیوند جدی با نهادهای خیریه برخاسته از بطن جامعه و مردم بردارند و با این اقدام طرح هایی برای مهار معضل کودکان کار و جلوگیری از گسترش مجدد تکدی گری در تبریز بردارند.

انتهای پیام /